

Güz Yetimi Rüzgar

– burak1907 · 13 Mart 2015

zorun Allahın rüzgarına
akşam öğünü gecikmiş
eski şarkıları sarmış
düşen iki yaprak arasına
biraz toz serpiştirmiş
yağmurun ardı sıra

üç dudaklık tütünü olan
ayağından çakılı toprağa
bordolu kazağı yakışmış
ceketinden saat sarkan
şapkası uçacak an meselesi
kalmaz ya çağırmasına
merak etme atmaz tepesi

o yorgun adama tüneyişte
ilk defa tutmuş rengi
bir nefes üfleyişle
gözüne duman kaçırmış
deren biraz bozuyor ahengi
koyunların meleyişte
dikkatimizden kaçmayan
üç beş atın üzengi
bir kere esenin adı çıkmış
güzden resme miras bırakılan

bu sefer alttan alsaydın
ince fırçan keşmekeşte
goncaları bari açıtırsaydın
kimbilir kaçınıcı nisanın
parmağı var bu gelişte
üzerine böyle varmasaydın
anlamı var mı ağaçlara
kızılık sokulmasının
bir başka diyorsun şu bahara

bırak mavilik az oyalansın

iki göz birisi eksik odalar
tepeleri zor gören
pencereler var yok arası
sarı çocuk tuale ağlar
gelmiş babasının sırası
biraz uzun mu ne minaren
yeşil açığından seçilmiş
koyu çizilmiş dağlar
ötesine hiç geçmemiş
bastona dayalı bakışlar

şu adam oturup bir sayıya
alıp içini dökmemiş sandığı
bekler durur Kocamemişte
her işin kolayı var oysa
hiç mi açılmaz kuşların
belli belirsiz kanatları
uzak diyarları özleyişte
çiçekler tablona sığıdıysa
güneş yanına bulutları
ya kurusun diye aldıysa

neler yok ki bu serzenişte
hiç mi aklına gelmez
kendini eylülde sandığı
böyle zaten avare gezmez
ufaktan eli kolu titreyişte
hadi akşam masa beklemez
son darben olsun gökkuşağı
kadehler masayı sorduysa
şiiirlerini kim özlemez
peki ya geceler doydıysa

dr.süreyya burak önder